

Likovi zavičaja: Alija Gazibegović – primjer predanosti poslu i zadatku

OMER HAMZIĆ
.....

PRIPADA O JE generaciji Titovih omladinaca i nepokolebljivih boraca za neko novo, bolje, naprednije, ljudskije življenje na ovim prostorima, generaciji zanesešnjaka i sanjara, koji su doživjeli da dosanjaju svoj san o slobodi i pravdi, koji su doživjeli da vide i osjete plodove svoje borbe i svog mukotrpnog rada i koji su, nažalost, doživjeli rušenje tih svojih ideala na najgori mogući način. Iako je bio svjestan da se to, nažalost nije moglo zaustaviti, Alija Gazibegović je, kao i mnogi drugi istinski sljedbenici Josipa Broza, do kraja ostao u njegovom stroju.

Umro je, iznenada, 15. 12. 2006. godine.

Bio je vojnik partije u najboljem smislu te riječi, uvjeren da to za što se borio, istinski donosi ljudima bolji život i progres, bez obzira koje su nacije i vjere, da li idu u crkvi ili džamiju, da li se bogu mole ovako ili onako. Nikada se nije kolebao na tom teškom i časnom putu - do zadnjeg dana. Bio je stamen i jak, čvrst i stabilan kako u mladosti, tako i

u duboko zrelim godinama. Pokazivao je nevjerovatnu radinost, predanost poslu i zadatku koji su pred njega postavljali ili ih je on sam pred sebe postavljao, svejedno.

Kad je ljetos bio zapao u kratkotrajnu, ali po prvi puta u svom životu težu zdravstvenu krizu, mnogi smo se nehotice i u šali pitali: zar i njemu može nešto biti? Jer, toliko nas je godinama fascinirao nekom svojom neiscrpnom energijom i snagom da smo naprosto vjerovali da se tom čovjeku ne može dogoditi ništa.

Alija Gazibegović je rođen 1929. godine u Gornjoj Orahovici u uglednoj i razgranatoj porodici Gazibegovića. Gotovo kao dječak, pri kraju Drugog svjetskog rata, pridružio se nekim skojevskim skupinama koje su djelovale pri partizanskim jedinicama u rejonu između Lukavca i Orahovice, negdje početkom 1945. godine. Od tada, pa do kraja svoga života vjerovao je u ideju socijalne pravde, boljeg i pravednijeg društvenog sistema i kao takav obavljao vrlo teške i složene poslove i radne zadatke. Prodeverao je najteži period obnove i izgradnje zemlje, od 1945. do 1952.

godine. Provodio je takozvani obavezni otokup poljoprivrednih proizvoda, kao iznuđenu mjeru režima, koja je ostavila ružne pečate na našem selu, organizovao racionirano snabdijevanje stanovništva prehrambenim artiklima (čuvane tačkice), učestvovao u organizovanju, a zatim ukidanju seljačkih radnih zadruga, gradio sa narodom prve škole, agitovao protiv nepismenosti i zaostalosti, propagirao analfabetske tečajeve, dijelio narodu pomoć...

Poslije 1952. godine radio je kao aktivista, obavljajući složene zadatke elektrifikacije mnogih naših sela. Tom se poslu do kraja predavao, gotovo izgarao, shvativši da je elektrifikacija u to vrijeme i u našim uslovima bila najvidljiviji znak napretka i izlaska ne samo iz bukvalnog mraka, već je to bio početak općeg prosvjetljenja i prosvjećenja ovog naroda i njegov stvarni iskorak u moderno doba. To je vrijeme prosto neshvatljivo za današnje generacije kompjutera i čipova. Kad god je govorio o elektrifikaciji, uistinu kao o jednom grandioznom poslu i civilizacijskom dostignuću ovdašnjeg čovjeka, Alija se vidno čuvao da u svemu tome ne uveličava i glorifikuje svoju ulogu, pokušavajući da tom pričom dokaže i pokaže iz kakve je bijede i zaostalosti njegova generacija čupala ovu zemlju i kakav je progres ostvarila u svojim najboljim godinama. To se ne smije zaboravljati, često je ponavljao, zbog mladih koji dolaze, a ne zbog onih koji „učinak“ njegove generacije nipodaštavaju, podcjenjuju ili interpretiraju kao vrijeme komunističkog mračnjaštva.

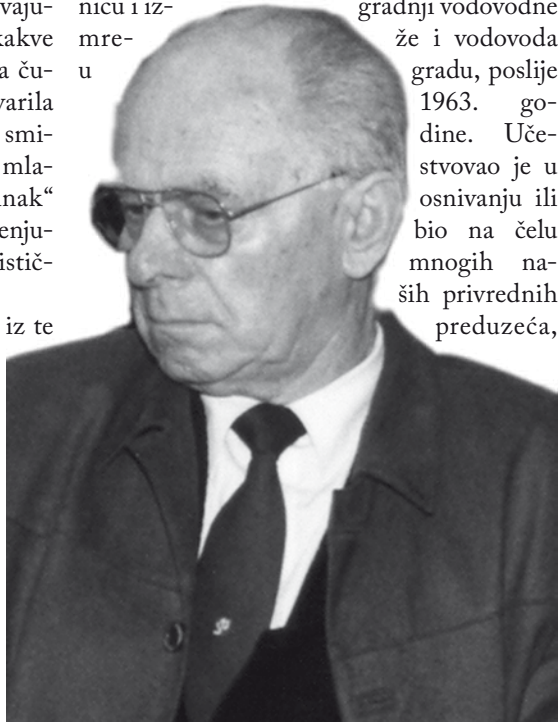
Da se vratimo na još neke činjenice iz te bogate i zanimljive biografije: osnovnu školu završio je u Donjoj Orahovici, srednju poljoprivrednu u Bijeljini, a višu ekonomsko-komercijalnu u Brčkom. Kao vrlo mlad, nije imao ni 16 godina, prvo zaposlenje našao je u Mjesnom narodnom odboru u Gornjoj Orahovici, kao pisar. Odatle je nešto kasnije premješten u Sresku kontrolnu komisiju u Gračanici. Od prvog dana njegovog zaposlenja počinje i njegova aktivnost u organizovanju i provođenju za-

dataka na obnovi i izgradnji zemlje. Na tom zadatku, može se reći ostao je do kraja života, na tom zadatku je i izgorio.

U knjizi o familiji Gazibegović, između ostalog piše: „Ime Alije Gazibegovića ostaće zabilježeno zbog niza akcija koje je izravno vodio, kako na lokalnom nivou tako šire i, bez sumnje je jedan od članova familije Gazibegovića koji je dao najveći doprinos u ukupnom društveno-ekonomskom razvoju općine Gračanica i šire.“

Kao neumoran aktivista, uz svoje redovne poslove u državnim organima i privredi, skoro čitav svoj životni i radni vijek organizovao je i vodio značajne akcije, neke bukvalno nosio na svojim leđima, od elektrifikacije, koju smo već spomenuli, u neko, za nas davno vrijeme, do izgradnje i modernizacije puteva i cesta, po mnogim selima gračaničke općine u nešto kasnijem periodu. Učestvovao je ili bio na čelu mnogih akcija na izgradnji školskih objekata, zdravstvenih ustanova, vodovodne mreže i drugih objekata infrastrukture na području gračaničke općine. Bio je jedan od glavnih sudionika i organizatora velike akcije dovođenja vode iz Sokola u Gračanicu i iz-

gradnji vodovodne mreže i vodovoda u gradu, poslije 1963. godine. Učestvovao je u osnivanju ili bio na čelu mnogih naših privrednih preduzeća,

pomagao njihovu konsolidaciju, bukvalno „vadio“ iz gubitaka.

Pošto nije moguće ni spomenuti sve komunalne i privredne objekte na području gračaničke općine koji se na ovaj ili onaj način vezuju uz njegovo ime.

Ipak izdvajamo njegovo nesebično zalaganje za poboljšanje života u svojoj rodnoj Gornjoj Orahovici. Kao i mnoga naša sela i Gornja Orahovica je nekada bila u mraku i blatu. Alija je prvo pokrenuo elektrifikaciju sela, gradnju osnovne škole i one starije četvororazredne i nove koja i danas krase ovo selo, izgradnju lokalnih puteva i napokon, sedamdesetih godina stavio se na čelo velike akcije asfaltiranja saobraćajnice od magistralnog puta Doboj – Tuzla do Gornje Orahovice i dalje do Srebrenika. Za njega nije bilo prepreka u našim administrativnim zavrzlamama da se ovaj put proglasi regional-

nim. Zahvaljujući njegovoj upornosti, taj putni pravac je i dobio takav status..

Svoj profesionalni angažman, kao što je rečeno, počeo je u organima Narodnog odbora Općine Orahovica, jedno vrijeme tu je obavljao dužnost predsjednika Narodnog odbora, potom je bio potpredsjednik Narodnog odbora općine Bosansko Petrovo Selo, a zatim i općine Gračanica. Bio je potpredsjednik Izvršnog odbora općine Gračanica i predsjednik Općinske konferencije socijalističkog saveza radnog naroda općine Gračanica.

U jednom dužem periodu svog životnog i radnog vijeka obavljao je vrlo složene rukovodne poslove u gračaničkoj privredi. Najviše se zadržao na funkciji direktora Trgovačkog preduzeća „Bosna“, odakle je imenovan za čelnog čovjeka Zemljoradničke zadruge „Gračanka“, sa zadatkom da konsoliduje stanje, ne samo u toj zadrugi, već u čitavoj oblasti poljoprivrede na općini, čiji je nosilac bila Zemljoradnička zadruga „Gračanka“. Nakon uspješno obavljenog zadatka u toj zadrugi, upućen je za direktora Tvornice muških odijela „Alhos“, mnogoljudnog kolektiva u Gračanici, koji je u vrlo teškim uslovima radio u potkrovlju objekta u kojem je danas smješten VF. U tom kolektivu suočio se sa ogromnim problemima, počevši od nestašice posla, loših uslova rada, nediscipline, namjernih havarija itd. S nevjerojatnom upornošću i strpljenjem „hrvao se“ to je njegova riječ, sa tim problemima, uspio koliko-toliko normalizovati stanje u „Alhosu“, odakle je, opet po zadatku imenovan za direktora Trgovačkog preduzeća na veliko „Distributivni centar“ u kojem je, kao uspješan direktor u sebi dosta bliskoj branši – trgovini – dočekao penzionisanje, 1988. godine.

Kao i mnogi iz njegove generacije, nije mogao mirovati ni u mirovini. Bio je aktivan

društveno-politički radnik i aktivista u mjesnoj zajednici, svojoj podružnici, u organizacijama boraca i penzionera.

U najtežim danima rata za Bosnu i Hercegovinu (1992. – 1995.), dijelio je sudbinu svojih sugrađana. u Gračanici. U tim najtežim vremenima uspio je sačuvati integritet borca – partizana 1941. – 1945. godina i od tada, pa do zadnjeg dana uspješno otklanjati razne ideološke, nedolične, pa i podcjenjivačke nasrtaje na tu kategoriju naših sugrađana i njihovu partizansku prošlost. Njegova je zasluga što su svi partizanski spomenici na području općine sačuvani ili obnovljeni. Kao beskompromisan antifašista, noseći funkciju predsjednika Općinskog odbora SUBNOR-a od 1991., (kasnije i kao član Predsjedništva SUBNOR-a Tuzlanskog kantona i član Savjeta SUBNOR-a BiH), poseban je doprinos dao „pomlađivanju“, odnosno transformaciji Saveza udruženja boraca antifašističkog rata i formiranju Društva „Josip Broz Tito“ u Gračanici i susjednim općinama.

Tokom rata za Bosnu i Hercegovinu organizovao je ratno udruženje penzionera, oživio rad mnogih mjesnih organizacija. I nakon rata više godina bio je na čelu Općinskog udruženja, a jedno vrijeme i Skupštine saveza udruženja penzionera Tuzlanskog kantona. Za njegovog mandata Udruženje penzionera bilo je jedno od najboljih na području

Tuzlanskog kantona. Bio je inicijator i organizator Fonda solidarnosti u tom udruženju, prioritet su mu bili svakodnevni problemi te najstarije kategorije naših sugrađana. Kao takav afirmisao se ka lider penzionera na općini Gračanica, koji su ga doista cijenili i poštovali, imali u njega povjerenje i bezgranično poštovanje. Nikada ih nije iznevjerio.

Zato su mu i dodijelili nekoliko svojih najviših priznanja, kao što je Plaketa Saveza udruženja penzionera TK i Plaketa udruženja penzionera općine Gračanica.

Glavne karakteristike ovog stamenog i snažnog čovjeka, ovog ljudine bile su: poštenje, upornost, dosljednost, humanost i neiscrpna energija, koje je nažalost jednog dana moralo nestati.

Bio je izuzetno komunikativan čovjek, nasmijanog lika i čvrstog stava ko stijena, vrlo principijelan, korektan, iskren i pošten, u svakom trenutku spreman pružiti pomoć, savjet mladem, neiskusnijem...

Dobitnik je brojnih priznanja i nagrada, počevši od mjesnih zajednica, privrednih i raznih društvenih organizacija, Skupštine općine, te visokih državnih odlikovanja i priznanja. Izdvajamo najvažnije: Orden zasluga za narod sa srebrenim zracima iz 1961., Spomen plaketa Općine Gračanica iz 1965. i Orden rada sa zlatnim vijencem iz 1973.